

bevare de indhentede Oplysninger som fortrolige Meddelelser, for ikke alt for meget — og kanske ganske unødigt — at opskræmme Gemytterne. Saadan har den ærede Hovedbestyrelse aabenbart ogsaa tænkt sig det. For Resten tvivler jeg ikke om, at vore gode Modstandere nok skal betages Lysten til at gaa paa nye Æventyr, naar de nu gennem vore Møder faar lært Landets Stemning rigtig at kende! . . . Mener I ikke ogsaa det, Venner?“

De fire af Raadets Medlemmer udtrykte atter deres fulde Tilslutning; og denne Frimodighed smittede tilsidst Emanuel, saa han blev beroliget. Han var for øvrigt ikke vant til at tage Ordet i de politiske Forhandlinger. Hans Syn for Betydningen af Folkesagens politiske Side var sent og vanskeligt bleven vakt, og det var nærmest paa Grund af hans store Fortjenester paa ganske andre Omraader, at Menigheden havde hædret ham med Indvælgelse i dens politiske Raad. Han havde endnu bestandig ondt ved at fatte Interesse for de daglige Debatter paa Rigsdag og i Aviser . . . for ikke at tale om denne „Taktik“, som Sogneraadsformanden og de andre tillagde saa stor Betydning. Han kunde aldrig faa sig selv til at tvivle om, at Retten — som der stod i Salmen — „vandt sin Sejr, naar Gud det saa behaged“; og han havde